

působící v České televizi. Žalobkyně je rovněž scénáristkou, režisérkou a pověřenou kreativní producentkou řady dokumentů, mimo jiné i z prostředí sportovních klubů. Žalovaná, jakožto provozovatelka internetového zpravodajského webu Forum24 a vydavatelka periodického tisku Týdeník FORUM zveřejnila dne xxx v Týdeníku FORUM (v jeho tištěné i elektronické podobě) článek s názvem „xxx“ a dne xxx zveřejnila článek v zásadě s totožným obsahem s názvem „xxx“, a to na portálu Forum24. Tyto články obsahovaly nepravdivá tvrzení o žalobkyni (viz znění požadované omluvy rekapitulované v bodě 1 shora). Uvedené články zasáhly do osobnostních práv žalobkyně tím, že poškozují její dobré jméno a pověst. Vytvářejí o ní totiž obrázek coby člověka propojeného na různé politické skupiny, vyvíjejícího aktivitu v rámci svého osobního (anonymy) i profesního (dokumenty) života zcela v rozporu s novinářskou etikou, povinností nestrannosti a objektivitu, dokonce zaměřené na „likvidaci“ jiných osob (pana M. W.).

3. Žalovaná uplatněné nároky neuznala a navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Žalovaná konkrétně uvedla, že předmětné články nezasahují do osobnostních práv žalobkyně, žalovaná zveřejněním v nich obsažených informací pouze plnila svou žurnalistickou roli (upozornění na nežádoucí společenské jevy). Předmětné články obsahovaly pouze oprávněnou a přiměřenou kritiku žalobkyně představující zejména hodnotící soudy (ty jsou chráněny v rámci ochrany svobody projevu); žalobkyně nadto jakožto osoba veřejného zájmu musí počítat s vyšší mírou kritiky. Články byly přitom publikovány v dobré víře v pravdivost v nich uveřejněných informací.
4. Soud I. stupně po provedeném dokazování, jehož závěry rekapituloval v bodech 23 až 59 napadeného rozsudku (odvolací soud zde pro stručnost na jeho skutková zjištění plně odkazuje), a citací aplikovaných ustanovení občanského zákoníku věc právně uzavřel, že žaloba je zčásti důvodná, tak jak bylo rekapitulováno v bodě 1 shora. Soud I. stupně dospěl k závěru, že žalovaná skutečně některými výroky (tvrzeními) obsaženými v předmětných článcích zasáhla do osobnostních práv žalobkyně (do její dobré pověsti), zejména pokud jde o tvrzení, že žalobkyně byla v minulosti usvědčena z napsání anonymu v roce xxx, kdy byla členkou xxx (s účelem očernit před poslanci PČR kandidáta do této rady J. V.), a že byla zřejmě i pisatelkou anonymu z roku 2020 (ten se později v roce 2022 dostal do rukou R. Š., který informace z něj dále zveřejnil), jenž upozorňoval na poměry v České televizi a v redakci pořadu xxx, kdy měl jeho šéfredaktor údajně M. W. údajně krýt organizovaný zločin tím, že odmítl odvysílat reportáž o kauze xxx. Tu připravovala redaktorka M. D. Žalovaná neunesla důkazní břemeno stran pravdivosti uvedených skutkových tvrzení. Dále potom do osobnostních práv žalobkyně zasáhla skutkovým tvrzením, že žalobkyně plánovala natočit dokument o xxx xxx, který měl působit jako jeho propaganda, přičemž uvedený záměr nebyl Českou televizí schválen. V řízení nicméně bylo prokázáno, že dokument s pracovním názvem „xxx“ skutečně začal vznikat po schválení programovou radou ČT. Naopak soud I. stupně neshledal jako zasahující do osobnostních práv žalobkyně tvrzení o jejím napojení na podnikatelské prostředí kolem xxx, o němž žalobkyně v roce 2016 natočila dokument xxx; stejně tak tvrzení, že to byla žalobkyně, kdo byl iniciátorem toho, aby ČT natáčela o kauze xxx. V řízení konečně bylo prokázáno, že žalobkyně na uvedené kauze participovala a materiály k této kauze skutečně nabízela. V tomto smyslu soud I. stupně rozhodl o požadovaných omluvách. Pokud šlo o požadovanou peněžní satisfakci, tu soud I. stupně přiznal v částce 50 000 Kč za výroky o tom, že žalobkyně psala anonymy; ty vyhodnotil jako zvláště dehonestující. Zdržovací nároky soud I. stupně zamítl z toho důvodu, že žalobkyně požadovala uložit žalované absolutní zákaz šíření určitých informací obsažených ve výše uvedených článcích. Uložení takto rozsáhlého zákazu na budoucí šíření informací není podle soudu I. stupně ústavně přípustné.
5. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil odkazem na § 142 odst. 2 o. s. ř.; každý z účastníků měl úspěch v jedné polovině sporu (žádnému proto náhrada nákladů řízení nenáleží).
6. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, kterým konkrétně napadla jeho zamítavé výroky I., II., IV., V. VII., VIII., IX., a X. a dále výrok o náhradě nákladů řízení. Navrhla přitom, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil v tom smyslu, že žalobě plně vyhověl v té podobě, jak ji žalobkyně navrhla v návrhu na změnu žaloby ze dne 26. 8. 2024

(v podrobnostech viz bod 13 tohoto rozsudku). Dále navrhl, aby jí odvolací soud přiznal proti žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

7. Ve vztahu k zamítavým výrokům I. a II. žalobkyně namítala, že se domáhala zdržovacího nároku ve vztahu ke konkrétním informacím, nikoliv ve vztahu k obecně vymezenému okruhu témat či informací (což by bylo nepřipustné). Nadto žalobkyně v podání ze dne 26. 8. 2024 navrhla na základě dřívějšího poučení soudu změnu žaloby, čímž právě reformulovala zdržovací nároky. Takováto změna žaloby měla být přípustná, neboť v dosavadním řízení by byl dostatečný podklad i pro řízení o změněném návrhu, resp. pro rozhodnutí o něm. Soud I. stupně nicméně o podaném návrhu ani nerozhodl. Ve vztahu k zamítavým výrokům IV., V., VII. a VIII. namítala, že u výroků, u kterých soud I. stupně neshledal zásah do osobnostních práv žalobkyně (a nepřiznal tedy za ně žalobkyni omluvu), žalovaná neprokázala jejich pravdivost. Podle žalobkyně přitom uveřejnění nepravdivé informace o jiné osobě zpravidla zakládá neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti (v této souvislosti odkázala na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. 28 Cdo 983/2002, a ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1326/2016). Ve vztahu k zamítavému výroku X. žalobkyně namítala, že přiznaná výše peněžní satisfakce je nepřiměřeně nízká; výše přiznaného zadostiučinění by měla být dostatečně důraznou sankcí pro žalovanou v tom smyslu, aby plnila úlohu speciální i generální prevence. V této souvislosti žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21. Soud I. stupně nevzal dostatečně v úvahu, že předmětné články uškodily pověsti žalobkyně na pracovišti, žalovaná jím porušila vlastní (novinářský) etický kodex; rovněž dosah článku, vzhledem k tomu, že byl zveřejněn na internetovém zpravodajském webu, byl veliký.
8. Následně v průběhu odvolacího řízení žalobkyně vznesla námitku podjatosti soudkyně JUDr. Dagmar Stamidisové, jíž soud I. stupně v řízení jednal (včetně vydání napadeného rozsudku). Důvody podjatosti žalobkyně spatřuje v tom, že JUDr. Stamidisová poté, co s koncem roku 2024 přestala být soudkyní, převzala nyní jako advokátka právní zastoupení M. W. ve sporu na ochranu osobnosti proti M. D. Uvedený spor se týká fungování České televize a zejména pak kauzy xxx a projednávání je Okresním soudem v Kolíně pod sp. zn. xxx. Po věcné stránce má tedy úzkou souvislost s nyní pojednávanou věcí. Žalobkyně uvedené zjistila z fotografie uveřejněné v článku zveřejněném na zpravodajském portálu Novinky.cz s názvem „xxx“. Žalobkyně dále spojitost M. W. s nyní projednávanou věcí spatřuje v tom, že M. W. byl jediným zdrojem pro předmětné články (pravděpodobně i jejich autorem), konečně z jiného článku z roku xxx vyplývá, že nastoupil do redakce Forum24, v řízení také vystupoval jako svědek žalované strany. Dále z toho, že soudkyně JUDr. Stamidisová se při dokazování rozsáhle věnovala právě kauze xxx a celkově v řízení vystupovala obstrukčně (např. do konce výkonu své funkce nerozhodla o námitce žalobkyně proti usnesení o svědečném).
9. Odvolací soud přitom uvedené podání označené jako námitka podjatosti posoudil jako podání obsahující další odvolací námitku, a sice námitku podle § 205 odst. 2, písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád („o. s. ř.“). Rovněž Nejvyšší soud dospěl např. v usnesení ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. 21 Cdo 3483/2008, k totožnému závěru. Konkrétně konstatoval následující: *„Námitka odvolatele o tom, že napadené rozhodnutí soudu prvního stupně vydal vyloučený soudce (předsedící), představuje odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2, písm. a) o. s. ř. O této námitce proto nerozhoduje nadřízený soud podle ustanovení § 16 o. s. ř. a pro její uplatnění neplatí lhůta uvedená v ustanovení § 15a odst. 2 o. s. ř. Její důvodnost posuzuje vždy odvolací soud, aniž by přitom byl vázán tím, zda, popř. jak otázku podjatosti soudce (předsedícího) posoudil ještě před vydáním napadeného rozhodnutí nadřízený soud (§ 16 o. s. ř.); shledá-li ji opodstatněnou, napadené rozhodnutí soudu prvního stupně bez dalšího zruší (§ 219a odst. 1, písm. a/ o. s. ř.).“*
10. Žalovaná se k podanému odvolání nevyjádřila.

11. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 a § 212a o. s. ř. v rozsahu napadených výroků. O odvolání rozhodl, aniž by za tím účelem nařizoval jednání [§ 214 odst. 2, písm. d) o. s. ř.]. Dospěl přitom k závěru, že odvolání je důvodné.
12. Odvolací soud předně z veřejně přístupného seznamu advokátů vedeného ČAK ověřil, že JUDr. Dagmar Stamidisová v současnosti vykonává profesi advokáta. Z úřední činnosti je přitom odvolacímu soudu známo, že JUDr. Stamidisové s koncem roku 2024 zanikla funkce soudce. Od Okresního soudu v Kolíně si potom odvolací soud vyžádal informaci o tom, zda JUDr. Dagmar Stamidisová ve věci vedené u tamního soudu pod sp. zn. xxx vystupuje jako zástupkyně některé ze stran. Z odpovědi Okresního soudu v Kolíně ze dne 2. 4. 2025 pak vyplynulo, že pod uvedenou spisovou značkou je projednáván spor o ochranu osobnosti mezi M. W. jakožto žalobcem a M. D. jakožto žalovanou. M. W. přitom zastupuje JUDr. Dagmar Stamidisová, a to na základě plné moci ze dne 16. 1. 2025.
13. Z obsahu spisu dále odvolací soud zjistil, že v podání ze dne 26. 8. 2024 (označeném jako závěrečný návrh žalobkyně a návrh na změnu žalobního petitu) žalobkyně – podle svých slov na základě poučení soudu při jednání konaném dne 21. 8. 2024 – navrhla změnu žaloby v tom smyslu, že pod bodem I. požadovala, aby soud žalované přikázal zdržet se dalšího zveřejňování a šíření konkrétně specifikovaných tvrzení o žalobkyni (které byly obsaženy v předmětných článcích). Obdobně koncipovanou omluvu (jako zdržovací nárok) potom žalobkyně požadovala zaslat prostřednictvím právního zástupce v písemné podobě (pod bodem II. – formulační změna), zveřejnit na internetových stránkách www.forum24.cz po dobu nejméně 30 dnů (pod bodem III. – formulační změna) a zveřejnit v druhém vydání týdeníku FORUM vydaném po právním moci rozsudku (pod bodem IV. – zde se jednalo o nově uplatněný nárok). Dále pod bodem V. požadovala zaplacení částky 300 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy (oproti původním 60 000 Kč). Soud I. stupně o návrhu na změnu žaloby rozhodl usnesením ze dne 2. 9. 2024, č. j. 31 C 57/2022-267, kterým nepřipustil změnu žaloby ve všech bodech s výjimkou bodu V. (úprava výše požadovaného peněžního zadostiučinění za nemajetkovou újmu), a to z důvodu, že výsledky dosavadního řízení by nemohly být podkladem pro rozhodnutí o změně návrhu. Uvedené usnesení bylo nicméně doručeno toliko zástupci žalované, nikoliv žalobkyni; až při jednání konaném dne 20. 9. 2024, při kterém byl vyhlášen napadený rozsudek, soudkyně rovněž přítomného zástupce žalobkyně informovala o tom, jak rozhodla o návrhu na změnu žaloby. V návaznosti na to uvedla, že příslušné usnesení bylo doručováno pouze zástupci žalované, přičemž žalobkyni bude doručeno dodatečně, z obsahu spisu nicméně nevyplývá, že by se tak stalo.
14. Podle § 14 odst. 1 o. s. ř. *jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti*. Podle odst. 4 téhož ustanovení *důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*.
15. Podle § 95 odst. 1 o. s. ř. *žalobce (navrhovatel) může za řízení se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení. Změněný návrh je třeba ostatním účastníkům doručit do vlastních rukou, pokud nebyli přítomni jednání, při němž ke změně došlo*. Podle odst. 2 téhož ustanovení, *soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změně návrhu. V takovém případě pokračuje soud v řízení o původním návrhu po právní moci usnesení*.
16. Odvolací soud se zabýval otázkou, zda skutečnost, že soudkyně, která vedla řízení před soudem I. stupně a rovněž o věci rozhodla (vydala napadený rozsudek ze dne 20. 9. 2024), přičemž se s relativně krátkým časovým odstupem (necelých čtyř měsíců) stala jakožto advokátka zástupkyní M. W. ve věci vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. xxx, zakládá její podjatost v nyní projednávané věci (je důvodem pro její vyloučení z rozhodování). Jak přitom odvolací soud rekapituloval již výše, soudkyni JUDr. Stamidisové funkce soudce zanikla s koncem roku 2024, uvedená otázka se tedy nevztahuje k budoucímu vývoji řízení (JUDr. Stamidisová již v řízení žádné úkony z pozice soudu činit nebude), nýbrž výlučně k dosavadnímu vedení řízení (v zásadě do

vydání napadeného rozsudku). Jinými slovy, odvolací soud byl postaven před otázku, zda uvedené pozdější jednání JUDr. Stamidisové zavdává důvodnou pochybnost o její nestrannosti, resp. nepodjatosti v době, kdy vedla řízení v nyní projednávané věci a kdy vydala napadené rozhodnutí. Zde je nutné zdůraznit, že otázku podjatosti je nutné posuzovat zásadně ve vztahu k době, kdy příslušný soudce v řízení vystupoval; jeho až dodatečně vzniklý poměr k účastníkům nebo k věci je z hlediska posuzování podjatosti bez významu. Odvolací soud dále v této souvislosti zdůrazňuje, že soudce po zániku funkce není nijak omezen ve svém dalším profesním uplatnění, může tedy vykonávat i profesi advokáta. Obecně přitom nelze říci, že by skutečnost, že v budoucnu bývalý soudce jakožto advokát bude zastupovat osobu spojenou se soudním řízením, v němž tento bývalý soudce v minulosti rozhodoval, automaticky zpětně zpochybňovala jeho nestrannost v takovém řízení. Specifikum nyní projednávané věci ovšem spočívá ve velice krátkém časovém odstupu mezi vydáním napadeného rozsudku a převzetím právního zastoupení M. W. (nyní již) advokátkou JUDr. Stamidisovou. Žalobkyně se přitom domnívá, že tato skutečnost vypovídá o tom, že M. W. a JUDr. Stamidisová museli být nějakým způsobem osobně propojeni již (nejpozději) v době vydání napadeného rozhodnutí (ještě před tím, než se JUDr. Stamidisová stala advokátkou).

17. Odvolací soud zdůrazňuje, že pro odpověď na otázku, zda JUDr. Stamidisová byla vyloučena z rozhodování ve smyslu § 14 odst. 1 o. s. ř., není ve výsledku rozhodné, zda byla skutečně podjatá, tedy zda byla skutečně při svém rozhodování ovlivněna svým vztahem k účastníkům či k věci. Podstatné je už jen to, jestli objektivní (a v řízení zjištěné) okolnosti zavdávají důvodnou pochybnost o její nepodjatosti; institut vyloučení soudce z rozhodování má totiž za cíl nejen eliminovat případy skutečné podjatosti, ale rovněž chránit autoritu soudní moci a důvěru veřejnosti v její nestranný výkon (ta může být narušena již jen důvodnou pochybností o nestrannosti). Ústavní soud v nálezu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 371/04, shrnul uvedená východiska následovně: *„Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o níž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi nalezla stěží uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širěji, také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce určitým nikoliv nezaujatým vztahem k věci disponuje. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí díť výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto, nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou.“*
18. Odvolací soud při posouzení otázky podjatosti vycházel ze skutečnosti, že byt' M. W. není a nebyl účastníkem řízení v nyní projednávané věci, jeho poměr k ní je nepochybně silný. Jednak v ní vystupoval jako svědek navržený žalovanou (pro kterou byla jeho svědecká výpověď jedním ze stěžejních důkazů), především však je osobně silně angažován v kauze a širších okolnostech, z nichž nyní projednávaná věc vychází. Předmětné články, které podle tvrzení žalobkyně zasáhly do jejích osobnostních práv, se totiž týkaly útoků více politických osobností právě na M. W.; obsahem těchto útoků bylo tvrzení, že M. W. měl z pozice xxx pořadu České televize xxx údajně přispět k „zametání“ politických kauz pod koberec, konkrétně kauzy spojené s politikem hnutí xxx P. H., která se měla odehrávat v xxx. V předmětných článcích byla přitom žalobkyně označena jako osoba, jež měla na tyto souvislosti upozorňovat v anonymním dopisu (měla to být tedy údajně ona, kdo proti M. W. anonymně vystoupil a byl fakticky původcem jeho veřejného osočování). Uvedená skutečnost tedy vypovídá o tom, že M. W. má silný vztah jak k nyní projednávané věci, tak i vůči žalobkyni (konečně např. při svědecké výpovědi při jednání před soudem I. stupně dne 4. 10. 2023

vedl, že se jej žalobkyně a M. D. pokoušejí poškodit a zdiskreditovat); nadto M. W. působí také jako xxx vydávaných žalovanou (rovněž k ní má tedy osobní vztah; konečně z jeho svědecké výpovědi vyplynulo, že redakci žalované poskytl před publikováním předmětných článků některé informace, na kterých byly tyto články založeny). Ve věci projednávané u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. xxx přitom M. W. žaluje M. D. (jak vyplynulo z provedeného dokazování, jedná se o bývalou redaktorku pořadu xxx, která mimo jiné pracovala na „kauze xxx“, jež ve výsledku nebyla odvyšlána), domáhá se vůči ní ochrany osobnosti v širším kontextu vztahů vyplývajících z jejich společného působení v České televizi.

19. Odvolací soud tedy konstatuje, že skutečnost, že někdejší soudkyně JUDr. Stamidisová má v současnosti úzkou vazbu na M. W. (je z pozice advokátky jeho zástupkyní ve věci z faktického hlediska související s nyní projednávanou věcí), by v současné době představovala důvod pro její vyloučení z rozhodování. Její vazby na M. W. by totiž (s ohledem na skutečnosti rekapitulované v předchozím bodě) byly dostatečným základem pro důvodnou pochybnost o její nepodjatosti, resp. nestrannosti. Odvolací soud přitom dospěl k závěru, že s ohledem na krátký časový odstup mezi vydáním napadeného rozsudku a převzetím zastoupení M. W. tato důvodná pochybnost dopadá i na dobu, kdy byl napadený rozsudek vydán. JUDr. Stamidisová totiž zastoupení M. W. převzala jen krátce poté, co jí zanikla funkce soudce, tedy v době, kdy si teprve musela začít budovat svou klientelu. Velmi rychlé převzetí zastoupení M. W. proto nasvědčuje tomu (alespoň v rovině důvodné pochybnosti), že k němu JUDr. Stamidisová měla určité vazby již v době předcházející. Povaha těchto vazeb sice není známa, nicméně může být předmětem důvodné pochybnosti, že se jednalo o vazby relativně úzké (vzhledem k rychlosti převzetí zastoupení).
20. Z uvedených důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce (viz § 14 odst. 1 o. s. ř.); byl tedy naplněn důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 219a odst. 1, písm. a) o. s. ř. Odvolací soud přitom zdůrazňuje, že uvedený závěr je založen na tom, že zjištěné skutečnosti zakládají důvodnou pochybnost o nestrannosti JUDr. Stamidisové v době vydání napadeného rozsudku, nikoliv na zjištění, že JUDr. Stamidisová byla skutečně ve svém rozhodování nepřipustně ovlivněná (zaujatá). Takové zjištění odvolací soud neučinil, ani o tom nijak jednoznačně nevypovídá procesní postup JUDr. Stamidisové v řízení či obsah napadeného rozsudku (ten byl konečně z části vyhovující).
21. Odvolací soud se rovněž zabýval námitkou směřující proti nepřipuštění změny žaloby. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil (viz rekapitulace v bodě 13 shora), že soud I. stupně o návrhu na změnu žaloby rozhodl (usnesením ze dne 2. 9. 2024, č. j. 31 C 57/2022-267), nicméně toto rozhodnutí nebylo v době vydání (vyhlášení) napadeného rozsudku v právní moci (z důvodu, že – s ohledem na to, že bylo vydáno mimo jednání – nebylo řádně doručeno žalobkyni /viz § 167 odst. 2 ve spojení s § 159 o. s. ř./); doručeno bylo pouze žalované, přičemž žalobkyně s ním byla jen ústně a stručně seznámena před vyhlášením napadeného rozsudku.
22. Soud I. stupně tedy v rozporu s § 95 odst. 2 o. s. ř. rozhodl po podání návrhu na změnu žaloby o žalobě v původní podobě, aniž by o uvedeném návrhu pravomocně rozhodl (změnu nepřipustil), resp. v podobě, v jaké uvedenou změnu nepravomocně připustil (týká se toliko výše požadovaného peněžního zadostiučnění). Své rozhodnutí tedy zatížil procesní vadou mající za následek nesprávné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 219a odst. 1, písm. a) o. s. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 2. 2019, sp. zn. 22 Cdo 2145/2018, nebo ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 26 Cdo 2532/2015).
23. Odvolací soud přitom, s ohledem na to, že soud I. stupně o (ne)připuštění změny žaloby rozhodl (byť nepravomocně), přezkoumal i toto procesní rozhodnutí. Takový přezkum je totiž i přes to, že proti samotnému usnesení podle § 95 odst. 2 o. s. ř. není přípustné odvolání (viz § 202 odst. 1, písm. d) o. s. ř.), v řízení o odvolání proti rozsudku ve věci samé možný (k tomu viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2016, sp. zn. Pl. ÚS-st. 43/16). Odvolací soud v této souvislosti konstatuje, že je vadou uvedeného usnesení, že není řádně odůvodněno, tedy není v něm důkladněji (nad rámec zákonné formulace dle § 95 odst. 2 o. s. ř., že *výsledky dosavadního řízení*

nemohou být podkladem pro řízení o změně návrhu) vysvětleno, proč nebyla změna žaloby z velké části připuštěna (k povinnosti odůvodnění usnesení o nepřipuštění změny žaloby viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. I. ÚS 4181/12). Z obsahu spisu přitom nevyplynají žádné okolnosti svědčící pro závěr, že by výsledky dosavadního řízení dostatečným podkladem pro řízení o změně žaloby být nemohly. Naopak, navržená změna žaloby byla spíše formulační povahy (žalobkyně zejména konkretizovala petit tzv. zdržovacího nároku, také nově požadovala další omluvu atd.), přičemž věcný základ (tedy skutečnosti, o které žalobkyně své nároky opírá), k němuž bylo provedeno i dokazování, zůstal nezměněn.

24. Na základě obou výše vysvětlených důvodů (rozhodnutí vydané vyloučeným soudcem a absence pravomocného rozhodnutí o návrhu na změnu žaloby) tedy odvolací soud podle § 219a odst. 1, písm. a) o. s. ř. napadený rozsudek v rozsahu napadených výroků zrušil a věc v tomto rozsahu (§ 221 odst. 1, písm. a/, § 206 odst. 2 o. s. ř.) vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
25. Pro další řízení před soudem I. stupně přitom bude v souladu s § 119 odst. 3 o. s. ř. platit, že (z důvodu, že jej dosud vedl vyloučený soudce) jej není třeba celé opakovat, zejména není třeba znovu provádět důkazy (včetně výslechu svědků), a to za předpokladu, že je v dalším řízení soud I. stupně nebude hodnotit odlišně (nedojde na jejich základě k jiným **skutkovým** závěrům; změna právních závěrů přitom není i bez zopakování dokazování vyloučena) (k tomu např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 62 Co 310/2014, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2004, sp. zn. 22 Cdo 2475/2003). Současně soud I. stupně znovu posoudí návrh na změnu žaloby ze dne 26. 8. 2024 a rozhodne o něm, a to tak, že ji buď připustí, nebo v opačném případě jednoznačně (a přezkoumatelně) vysvětlí, z jakých konkrétních důvodů tak nelze učinit.
26. Ostatními (věcnými) odvolacími námitkami se odvolací soud nezabýval, neboť by to bylo s ohledem na povahu zrušovacích důvodů předčasné. K obsahu těchto námitek soud I. stupně v dalším řízení přihlédně jako k dalšímu vyjádření žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1, písm. k) o. s. ř.].

Praha 16. května 2025

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu